

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 26, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LA BATALLA DE PUENTE LA REYNA.

Integros y carlins van á la grenya...
Ves si'n son de tanocas y de ruchs!
No podent fer la guerra als liberals
se la fan ells mateixos qu' es un gust.

A ROMA... POR TODO.

INS ara 'ls italiàns, y principalment los vehins de Roma, no veyan ab disgust ni molt menos la irrupció dels pelegrins que de continuo invadixen aquella capital ab l'excusa de veure al Papa.

Lo Papa ha sigut sempre per ells un excelent Papa-dinero.

Basta considerar que ningú en aquest mon viatja sense gastar, y molt menos en los temps moderns, en que tot convida a disfrutar cómodament dels regalos de la civilització.

Entre 'l pelegrí brut y esparracat de la velluria, lo pelegrí del barret de pega, dels peus descalsos, del capot de burell cusit de petxinas, que anava ab lo bordó a la mà captant de porta en porta, y 'l pelegrí dels nostres dies, que al baixar del tren pren lo carruatge que ha de conduhirlo a una fonda més ó menos luxosa, hi ha la mateixa diferencia que del pobre que viu sobre 'l país al rich que derrotxa 'ls seus caudals.

Los pelegrins de aquell temps se 'n enduyan; los pelegrins actuals hi deixan.

Precisa partir de aquest punt de vista pera comprendre que 'l Papa y 'ls italiàns estigan de acort sobre 'l punt especial de las pelegrinacions, ja que si 'l un hi guanya diners, los altres hi guanyan dinadas.

Lo diner de sant Pere s'engreixa ab los donatius de las pelegrinacions, com s'engreixa també 'l caudal dels tres enemichs de l'ànima, regentat per la Roma laica, per la Roma dels teatros, de las donas gatxondas y dels macarróns a la italiana.

¡Cuidado que als pelegrins los explotan!

Ultimament, a consecuencia dels grans quebrantos bursatils que ha experimentat lo tesoro de sant Pere, quedant reduhits los molts milions que fins fa poch contenia, a una suma insignificant, a dintre del Vaticà va establirse una especie de hosteria, explotantse aixís lo negoci de fonda, a veure si podian compensarse las grans perduas experimentadas pel negoci de las indulgencias.

La pelegrinació francesa, que s'anunciava molt numerosa, 'ls tentà la codicia.

Pero 'ls pelegrins francesos, en sa gran majoria, preferien menjar y dormir a fora del Vaticà, per gosar de una llibertat més complerta.

De manera que aquesta vegada 'ls fondistas papals s'han quedat ab una gran part de las provisiones que havian comprat. Ni la idea de fer lo caldo ab aygua beneyta ha arribat a tentar lo zel catòlich dels pelegrins francesos.

¡Qué s'hi ha de fer!... Quan a una casa s'hi comensa a ficar la desgracia, tot va malament.

La pelegrinació francesa, ab tot y ser realment molt numerosa, ha resultat un fiasco de primera.

Lió XIII havia demanat que li enviessen obrers, molts obrers, desitjós de veure l'efecte qu'entre las classes treballadoras ha produhit la seva última enciclica sobre la qüestió social. Y 'ls prelats francesos, després de haverse compromés a complaure'l, van apurar tots los recursos imaginables per recutar treballadors.

Pero com las classes obreras, avuy per avuy no están encatarinadas ni molt menos ab las cosas de la iglesia, preferint la tribuna del club a la trona del temple, los bisbes al tractar de cumplir en aquest punt los desitjos del jefe visible de la cristiandat, van tornarse micos.

Y a falta de obrers, van reclutar comparsas: mejes, advocats, propietaris, industrial-, estudiant-, botiguers, etcètera, etc., etc.

—Poséuvos—varen dirlos—la roba mes dolenta que tingueru, y durant la vostra permanencia a Roma, féu lo paperot de treballadors.

Després de tot—pensavan los bisbes—d'obers ja 'n portém poch ó molts: portém los obrers de un gran número de parroquias, que bé podran suplir, a lo menos de nom, als altres obrers que no s'han dignat complaure'ns.

Y a Roma van anar: a Roma... per tot.

La noticia s'ha esbombat per tot lo món.

Los pelegrins francesos van voler deixar un recort de la seva visita a la capital de Italia. Avants de despedirse, de la Ciutat Eterna anavan recorrent las iglesias a corrioladas. Un número d'ells va penetrar en lo Panteón, ahont descansan los restos de Victor Manuel. Contém per lo sepulcre del rey excomunicat, y perdre l'òremus signé tot hù.

Mentres alguns de aquehls fanatichs salvatjes escupian sobre la sepultura del rey de Italia, y altres donavan crits de «¡Visca 'l Papa rey!» no faltà qui cridà ab veu

reconcentrada per l'ira y la rancunia: ¡Mori Victor Manuel! Es a dir: mori un rey que ja es mort, per més que per haver constituhit la Italia siga inmortal.

¡Poden figurarse quin efecte havia de produhir a Roma aquest inaudit escàndol! Prompte 'l poble liberal de aquella ciutat se llançà al carrer, en actitud de protesta. Recorria las vias principals xiulant als pelegrins. Las fondas ahont aquests s'hospedavan si volian lliurarse de las grans xiuladas, no tenian més remey qu' enarbolar la bandera italiana. La policia posava presos a tres dels principals culpables de la profanació del sepulcre de Victor Manuel, resultant ser, en loch de obrers—los obrers son sempre més ben educats—un estudiant, un advocat y 'l gacelliller de un periòdic neo.

A gúns pelegrins borratxos de xaretlo y plens de santa indignació tractavan d'ensenyar las dents, y 'ls italiàns van ferlos menjar crostó.

Havian anat a Roma per tot, y tot a Roma van trobarho, inclús una pallissa sobrana.

—Ditxós vosté—van dirli a un capellà dels més rabiosos—que al anar a Roma tot just era vicari y torna ab tot lo cos fet un cardenal.

Contan que al Vaticà s'han vist ab molt dolor aquests successos. Es natural: al Vaticà es ahont més han de lamentar que 'ls hi esquivin als pelegrins... pel compte que 'ls té.

No seria per consegüent fora de lloch que ara s'publicués una enciclica especial, a ells dedicada, recomenantlos pera lo successiu calma, prudencia... y una mica de modcs.

P. K.

NVIHÉM lo pésame més sentit a la familia del Sr. Macià y Bonaplata, que morí 'l passat dilluns, víctima de una llarga y penosa malaltia.

Lo Sr. Macià y Bonaplata era un home il·lustrat, plè de nobles entusiasmes y partidari decidit de las ideas liberals.

A Barcelona la seva mort ha sigut sentidíssima.

Un detall que no deuben ignorar los senyors del ram de guerra, adversaris de la construcció del ferrocarril del Noquer: P llaresa:

«Per la frontera de Bèlgica, Fransa té quinze líneas férreas, y per las fronteras de Alemania, Suissa é Italia, vintiset.»

Ab tot y aixó, Fransa no tem ni rezela cap invació estrangera.

Lo ram de guerra espanyol no ha comprés encare una cosa. L'aislament dels pobles es la prenda més segura de la seva enemistat mútua. La comunicació entre ells es la garantia més ferma de la seva amistat. Lo carril es la pau.

La política conservadora está a punt de donar un capgirell.

Ara resulta qu' en Cánovas, desde qu' en Romero Robledo se 'n ha anat a Antequera a cultivar remolatxas sent per ell una passió invencible. No pot passarse sense ell, l'ançora, y a cada moment lo crida.

Ja s' diu que tornara a refundirse ab los conservadors, concedintli de bon grat tot lo que li demani.

Pero en Silvela ho sab, y alsantse de taula diu:

—¡Necessitéu un plat nou? Aquí queda 'l meu, prenéulo.

En Silvela tocarà pirandó per la porta del darrera 'l dia qu' en Romero Robledo entri a la situació per la porta del davant.

¡Terrible situació la de 'n Cánovas!...

Per guanyar una remolatxa, perderà un nap.

Los carlins de Mañeru y 'ls de Puente la Reina van sortir l'altre dia al camp, armats de cap a peus y resoltos a estussinarse.

Està vist: aquestas bonas animetas s'anyoran de fer barbaritats y fan tot lo possible per rompre la crisma.

¡Y encare va haverhi qui anà a descompartirlos!...

¡Quina llástima!

Lo suicidi de Boulanger ha cridat l'atenció de tot lo món.

Y no obstant, si s'considera bé, es lo desenllas natural de aquella existencia, que a pesar dels favors que la fortuna s'empenyava en dispensar-li, transcórregué subjecta a una serie interminable d'equivocacions monstruosas.

O sino vejémho:

Boulanger podia ser ab calma y serenitat lo primer

ciudadà de la República francesa, y ell empenyé 'l camí funest de la dictadura, atentat vivament per tots los amichs de la reaccio y tots los partidaris dels partits monàrquichs. Primera y gran equivocació.

Boulanger, perseguit pel govern, podia tenir lo valor de afrontar las persecucions, enardint ab aixó sols als seus infinits partidaris; y no obstant preferí traspasar la frontera. Segona equivocació.

Aquell dia se suicidà com a polítich. Al suicidarse més tart com a home, en realitat no féu més que rematarse.

Sense valor per acometre las alturas del poema, mantantse, anyoradis de una dona, ha terminat los seus dias com un héroe de novela de 25 céntims de ral la entrega.

Aquesta sigué la tercera y més irremediable de las sevas equivocacions.

Lo diputat Sr. Orozco va visitar la vila de Sant Celoni, sent rebut ab grans xiulets y altres demostracions en corroboració de que 'l verdader diputat per aquell districte, en concepte dels vehins de aquella vila, es lo senyor Quet Martí.

Encare que la estancia del Sr. Orozco allí sigué molt breu, lo qu' es la xiulada resultà colossal.

Consóls lo Sr. Orozco: a Sant Celoni l'han elevat de categoria. Ja 'l tractan com a tot un Cánovas.

En lo viaducto de Reichsternberg estallà un cartutxo de dinamita coincidint l'hora de la explosió ab l'hora mateixa en que devia passar per aquell sili l'emperador de Austria Francisco Joseph. Aquest se salva per haverse retrassat lo seu viatge.

Vaja, está vist: lo millor que poden fer los reys avuy dia, es no moure's de casa.

Assegura *El País*, periòdic de Madrid, qu' existeix un tractat secret, a tenor del qual Es'anya s'compromet en cas de guerra europea a permetre que desembarquin a la bahia de Vigo doscents mil soldats alemanys y que ocupin las plassas de Pamplona y San Sebastian, a fi de portar la guerra al Mitj-dia de Fransa, contant ab l'ausili de 200,000 soldats espanyols. A tal efecte—continúa—Alemania ha regalat a Espanya 100 fusells Mausser, perque 'ls adopti l'nostre exercit.

Y diu *El País*, y la rahó li sobra, si la noticia que dona resulta certa:

«¡Quin honor per Espanya que se li assigni 'l paper de assessi, y se li regali generosament lo punyall!»

La escena a la Cava, partit rural de Tortosa.

Deya missa 'l rector Sr. Guiu, y al beure's lo contingut del calzer, exclamà:

—¡Jús! ¡qué amarch es este vi!...

Immediatament tingué una basca, 'ls feligresos lo trasladaren a la sagristia, y allí morí al poch rato, dihent:

—¡M'han envenenat!

Lo tribunal entén en aquest crim, havent detingut a un altre capellà qu' anteriorment havia desempenyat la mateixa rectoria, nomenat Domingo Favà (a) Mossén Canyonot.

Se creu que tenint motius de resentiment contra 'l seu successor, prengué la resolució d'envenenar li vi destinat al sacrifici de la missa.

Ja es allà ahont poden arribar l'odi, la despreocupació y las malas entranyas de un mal ministre de Déu.

CARTAS DE FORA.—A Ripollat continúan los embaucaments y escenas de bruixeria. Lo célebre Tamborella, de qui hem tingut ocasió de ocuparnos distintas vegadas, sostenia que un boig, declarat tal pels metjes, no tenia res de boig, sino que portava ficats al cos set mals esperits, sols qu' ell no possehia prou virtut per treure'ls hi en rahó de ser fill de la població. En vista de aixó s'hi va fer anar un saludador foraster, 'l qual té tan garbo en treure dimonis com un dentista en extirpar caixals, i rovocantse ab motiu de la extracció las més grotescas escenas que tenen convertida a la majoria del poble en un remat de babilcas. Y a pretext del endemoliat, han circulat anònims firmats ab sanch humana, acusant a determinadas personas de haver ficat los dimonis al cos de aquell infelís y notificant als interessats que si dintre de una «novena» (textual) lo jove no estava desmbruiat fessin testament perque «serian muertos».—¡No es hora ja de que las autoritats, prenent cartas en l'assumpt, demostrin als autors de aquestas escenas, que l'embaucament constitueix un delictu penat en lo Códich? Sr. Vivanco: estém esperant la resposta.

Los Debates, periòdic de Tortosa, fa una valenta campanya contra 'l caciquisme ensenyorejat de aquella ciutat. Los cacichs s'han valgut de medis indirectes pera provocar una qüestió de honor ab un dels redactors del indicat periòdic. Naturalment, lo redactor ha retrassat una provocació injusta y bastarda. Lo periòdic de Càmaras ha agotat ab tal motiu tot lo repertori dels insults contra 'l redactor de *Los Debates*; pero l'opinió pública está al costat de aquest periòdic que ab tanta energia vé combatent als vividors y als fansants de aquella política local.—Qui coneiga als que a Tortosa passen per conservadors, no podrà menos de aplaudir la conducta del redactor dels *Debats* despreciant los seus alardes.

A Riudarenes celebrantse la festa major, los joves varen contractar una orquesta anant a veure al rector per si volia contribuir ab lo acostumat y haventshi negat los indicats joves digueren que no permetrian que ni un sol músich anés a tocar a la Iglesia com en efecte aixís se féu. Lo rector, en vista de aquest determini, contractà una al-

tra orquesta pèl seu compte, y ab ella organisa un ball a la nit, enviant de porta en porta a fi de recullir lo necessari pera sufragar los gastos que s' havian fet. Pero ls joves que s' havian sapigut guanyar las simpatias del poble, lograren que ni una anima anés al ball del ensotanat. Rectors que organisan balls, ja es tot lo que faltava veure.

Un jove que 'l dia de Sant Miquel assistia a la festa de Vallromanas, se trobava a la iglesia y 'l rector que deya l' ofici feu parar la música y crida de la següent manera. dirigintse a n' ell:—«Vosté jove, vosté miri qu' encare que vaja vestit de capella. soch tan capás com qualsevol altre, de venir aquí y treure'l al carrer. Sí, jove sí»

Més tart, al fer lesar la Vera creu, un altre jove girá la cara y 'l rector digué:—«S' ha deixat de donar un bes, qu' es lo millor que al mon podria fer» A lo que contestá 'l jove:—«Cada hù pensa de diferent manera: a mí m' agrada-ria més ferlo a una nena de quinze anys.»—Y 'l rector de Vallromanas se posá a riure per sota 'l nas, com volguent dir:—«Y a mí també»

Després de haver fet lo rector de Vilassar de Mar varios sermons, disgustant en gran manera a varios veïns de la població, l' últim diumenje las emprengué contra las noyas y sas mares, dihent a las segonas que no deuria permetre que las sévas fillas se moguessen un sol moment del seu costat, evitant aixís que fassan broma ab los joves, lo qual no son més que puras bestiesas que no reportan lo més mínim sacrifici: a las noyas las hi recomená que no anessin als balls ni altres puestas ahont poguessen tenir més ó menos contacte ab los joves, y proferint ab tal motiu algunas expressions naturalistas. Alguns joves, al sentirlo, mogueren lo cap, com volguent dir:—«Quina barra! Aixó hasta perque 'l vicari 'ls emprengué dihentlos que allí no volia demostracions de cap classe, y que si no estavan conformes que se 'n anessin, ó que de lo contrari 'ls ho diria d' altra manera. Los joves li feren entendre que no era siti apropiat aquell pera moure escándol, y que en un altre ocasió més oportuna discutirían la seva conducta.

TORNANT DE ROMA.

EPÍSTOLA D' UN PELEGRÍ QUE VA DEIXAR ESCAPAR LO TREN.

Estimada Serafina:
No t' fassi estrany si t' escrich en lloch de vení a abraçarte: estich baldat y cruixit, y avants de retorná al poble, un manascal compassiu que m' ha dat una mirada, m' ha indicat qu' era precis está a Barcelona uns días ben tapadet dins del lliit, fentme fer fregas ab arnica y unguent d' estacamaqui.

¡Ay, Serafina preciosa!
¡Si sabías los fatichs que hi passat en 'questa Italia!
¡Si sabías los sospirs que hi llensat en quinze días!
Lo desgraciat demati que haviam de torná a Espanya, vareig fer tart al carril, y al marxar la comitiva van deixarme sol aquí; mes veyent que encara entravan nous remats de pelegríns, vaig pensar: Ja que m' hi trobo, m' hi quedo. En compte de sis, m' hi estaré vuyt ó deu días: aixís podré veure 'l fi d' aquesta solemne festa y me n' iré més tranquil.

Los pelegríns qu' arribavan eran francesos: uns xichs molt sapats y molt alegres y bastant ben provehíts. Ab tot y no enténdrels gota, vaig barrejar hi entre mitj, assistint altra vegada als xibarris y convits ab que 'ls obsequiava 'l clero; vam voltar, com bons amichs, per aquells carrers y passas; vam torná a ser benehíts a la iglesia de Sant Pere, y anava tot fins aquí del millor modo possible, quan per entre 'ls pelegríns algú va escampar la idea de visitar tots units lo panteón de 'n Vittorio, lo rey que, segons se diu, va apoderarse de Roma fentse amo d' aquest país.

—¡Au panteón!... ¡jallons!—deyan los francesos. ¡Au! vaig dir: lo que convé es veure cosas, ¡en marxa tots cap allí! Entrém dintre del recinto... y al punt uns quants pelegríns comensan a dir paraulas y a fer gestos ofensius. L' un escup sobre la tomba; l' altre s' acosta y escriu cosas lletjas en un libre qu' está allí obert dia y nit; aquest crida com un diable; aquell... en fi, no ho vull dir, perque al pensarho tremolo. Entre mitj d' aquell bullit, uns soldats davan guardia fan senyal d' aná a embestir, la gent del carrer s' atura,

nosaltres sortim fugint, lo poble 'ns corra al darrera, se senten crits y més crits de ¡vagabondol!... ¡spoltrone! ¡porcinol!... y renechs aixís, y perseguits com a llebras, y aguquant aquí y allí tot una pluja de tronxos, vam arribá als nostres nius, plens de pols, sense catxutxa, aplastats y descusíts.

Gracias a un senyor canonge, l' endema a dos quarts de sis vaig poguer sortir de Roma, blau per fora y trist per dins, y jurant may més tornarihi, aquí m' tens y aquí t' escriu un pelegrí que ja s' cansa de lant passá 'l pelegrí, y es sempre 'l teu fidelísim y constant:—Ximplíci Llíms.

—Per la copia:—

C. GUMÁ.

SANT COLÓN.

QUEST cop sí que sembla que no son veus volatils: la noticia va resultant certa y positiva.

Tractan de fer sant a Cristófol Colón.

Las naciones civilizadas ho arreglan d' aquesta manera. Mentres un es viu, l' atracan d' insults y de llenya; pero al ser mort li aixecan una pila d' estátuas, li combinan un centenari ab coros y focs artificials y després lo fan sant y 'l posan al calendari.

A Roma 'ls que cuyda d' aquestas mecánicas, diu que fa días que treballan s' han buscat los antecedentes del senyor Cristófol Colón y s' ha posat en clar qu' era un genovés, major d' edat, viuud y ab familia que va descubrir l' América, rega antla a Espanya, en pago de lo qual los espanvols li van inflar la cara y van ferli una infinitat de perreerías.

A conseqüencia de tot aixó y tenint en compte que d' América 'ns vé 'l tabaco 'l café, 'ls cocos y las unsas mejicanas, la congregació dels cánons ha determinat fer sant al aplaudit y celebrat marino genovés.

No se sab á horas d' ara en quina fetxa s' publicará 'l decret; pero que la cosa s' realisarà es tan segur, que ja hi ha escultors que treballan de nit y de dia fent una barriscada de Sants Colóns, de tots preus y midas, vestits de sant y ab trajo de mariner y ab escaparata y sense.

Entre las beatas de classe ordinaria, la novedat no ha produhit gayre bon efecte

—¡Ja ho sab Mónica, lo que hi ha?—diu una d' ellas a un' altra del gremi:—van a fer sant a Colón.

—¡Jesús, María, Joseph!—contesta esgarriada, com si hagués sentit una expressió lletja.—¿qui era aquest Colón? ¿no era pas cap pare missioner?

—¡Cal... Tinch entés qu' era un senyor que, després d' un qu'ebro de boisa, va fugir a América a fer fortuna.

—Y 'l declaran sant!... ¡R'yna Pural! Digui que aviat una no sabrá a quin sant encomanarse!

Las personas senzillas y ben intencionadas aceptan la innovació de més bon grat.

—Sembla—diu un que sol parlar ab bastanta finura—sembla que van a canonisar a Cristófol Colón.

—¡Ay pobret! ¿qué ha fet l' infelís perque hajan de maltractarlo d' aquesta manera?

—Canonisar, vol dir nombrarlo sant.

—¡Ah! Aixó ja es més enrahonat. Me 'n alegro per ell y per la seva familia, si es qu' encare n' hi queda

Per lo que respecta a las naciones europeas y americanas, la noticia, apart de la natural satisfacció que ha causat, no ha fet alló que s' diu gran impressió.

Pero a Espanya y especialment a Barcelona, la canonisació del navegant genovés amenssa produhirnos una perturbació estupenda.

Desde luego ja podém comensar a cambiar lo nom del passeig de Colón: es massa familiaritat per un subjecte que té 'l tractament de sant. Seria lo mateix que si de la plassa de Sant Jaume n' diguessim «plassa de 'n Jaume», á secas.

Lo menos, lo menos que podém fer es completar lo títul actual y dirne «passeig de Sant Colón.»

Y del seu monument, ¿qué 'n farém?

Lo tirarem a terra perque 'ls demés sants no s' agravin. ja que de deixarho en peu, Sant Colón serà l' únich que tindrà monument públich?

La veritat, ns costa tants diners—encare que de cert no sabem quants—que doi l' ánima haver de destruir aquell bè de Deu de ferro y pedra picada

Una persona molt piadosa, que cada any fa pessebre y té bastant dibuix, paríava l' altre dia del assumpto y donava un plan molt ingenios per salvar la dificultat

—Lo primer que s' ha de fer—deya—es colocar una corona a la figura de Sant Colón; després poden suprimir 'ls leóns y sustituhirlos ab ángels y luego penjant al rededor de la columna unas quantas llantias, té vosté l' monument convertit en una capelleta, molt punxaguda, es veritat, pero no per aixó menos cristiana

Suposo que quan siga hora, d' un modo ó altre tots los conflictes que Sant Colón ocasioni a la terra s' arreglarán pacíficament

Lo que no crech que s' arregli ab tanta facilitat es la complicació que la entrada de Sant Colón portará a la cort celestial.

¿Qué succehirá quan ell s' instali al cel?

Sant Pere es home de mar, Sant Colón es home de mar.

Lo ditxo ho diu: No hi ha pitjor enemich que 'l del mateix ofici...

Me sembla que al cel va á passarhi alguna cosa.

FANTÁSTICH.

os freres de Consuegra, que per haver enterrat alguns morts van ser objecte de tan grans elogis, ara s' negan a assistir als moltíssims mals qu' en aquell punt existeixen, a pretext d' estar sumament ocupats en lo reparto de robas que arriban allí de tot arréu.

Los freres obran com a bons freres: practican las obras de misericordia. Després d' enterrar als morts vesteixen al desnú, en lo qual emplean un exquisit cuidado, sobre tot si 'ls necessitats de roba pertanyen al sexo femeni.

En mitj de tantas desdixas es cosa que molt alegra pendre midas de las mitjas de las noyas de Consuegra.

¿Creurían que la noticia del descubrimient de aquella tremenda conspiració de la senmana passada, va causar-me tals tremo ins qu' encare 'm duran?

Alló de que 'ls conjurats pensavan obrir las portas de la presó, va posarme 'ls cabells de punta.

Y alló altre de que 'l capita Arizá ja tenia los nombraments firmats, repartint turró entre 'ls que l' ajudessin, va deixarme espatarrat.

Lo únich que no comprench es cóm han posat en llibertat a aquell apotecari del carrer de l' Hospital.

—¡On! aquest es ignocent—diuh'n.

¿Ignocent un home que té tota la casa plena de veneno?... No m' ho faran créure.

Perque vejín si la cosa anava seria, tingan en compte que un dels presos, ell sol capitanejava trescents homes.

M' refereixo al Sr. Trescents.

Leónidas, ab trescents espartans, va defensar lo pas de las Termópilas. Trescents homes decidits bastan pera fe la revolució a Espanya.

En vista de tots aquestos datos ¿qui no tremola?

Datos sobre 'ls beneficis alcansats per la companyia del Nort, en l' any de gracia (ó de desgracias) de 1887: Recaudat en tots conceptes: 178 milions de pessetas.

Gastos: 78 milions.

Beneficis: 100 milions justos y cabals.

¿Quina ganga pèls accionistas! En cambi, dels passionistas, ó siga dels que prenen mal, ningu se 'n recorda.

Un telégrama de Xina diu lo següent:

«China ha indemnizado a los jesuitas por los recientes motines, concediéndoles una vasta extensión de terreno.»

No en va diu lo conegut refrán:

—¿Jesuita y le ahorcan? Su cuenta le tendrá.

Enviat pèl corréu:

LA MORT DE BOULANGER.

«Portat de una passió desesperada, sentintse anonadat, caduch com vell, s' ha clavat una bala en lo cervell al davant de la tomba de sa 'ymada.»

—¿Era la propia esposa. Cassimiro?—

preguntá la Tuyetas al marit.

—No, Tuyas, no: ¿no sabs que ja t' hi dit que ningu per sa esposa s' clava un tiro?

C. C.

Diu un telégrama:

«S' ignora a punt fixo quina serà l' actitud del senyor Silvela: una vegada haja reingressat en lo partit conservador lo Sr. Romero Robledo.»

¿Que s' ignora quina serà en aquest cas l' actitud de 'n Silvela?... Jo ho sé.

Lo Sr. Silvela s' quedarà bufant.

Lo princep de Nàpols, heréu de la corona de Italia, está fent un viatge per Dinamarca.

A Compenhague se li doná un dinar d' honor en la embaixada de Italia. Una orquesta estava amagada darrera de uns arbustos, y al ferli senyal de que toqués, en lloch d' entonar la marxa real italiana, per una equivocació del director, que inadvertidament havia cambiat los papers dels músichs, aquest romperen a tocar la Marsellesa.

¡Calcú-is! l' efecte que l' himne republicá produhi en l' hereu de una corona com la de Italia, aliada avuy ab Alemania!

Peró, prengui paciència, y calculi que la inspirada Marsellesa no es més, al cap-de-vall, que un petit antitipo.

Al anarse'n en Despujol á desempeñar la capitania general de Filipinas, celebrá una conferencia ab en Cánovas y l' Azcárraga, 'ls quals li donaren las degudas instruccions.

A la conferencia deixá de assistirhi 'l ministre de Ultramar.

—Sr. Fabié—va observarli un amich—ja ho veu: no 'l tenen per res.

—S' equivoca—va respondre l' ex apotecari—'m tenen per cobrar la nomina, qu' es lo principal.

A n' en Miquelet, fill segón del héroe de Sagunto, ab motiu de casar-e un de aguests dias, lo govern li conee deix un títul nobiliari ab la grandesa d' Espanya.

En cambi, 'l sèu pare no es noble, ni gran d' Espanya. ¿Significa aixó, per ventura, que 's necessita més valor y més heroísmé avuy dia per casarse, que per portar á cap l' empresa restauradora de Sagunto?

L' alcalde de Sant Andréu de Palomar se diu Marimón.

¿Mar y Mon?

Ara 's comprén que tinga tantas ínfulas.

No obstant, la Mar y 'l Mon, en forma de Mapa-mundi, caben en un tros de paper tan petit, com lo qu' es necessari per exténdreli la cessantia d' alcalde de real ordre.

Tant més quan ni en tot lo Mar ni en tot lo Mon, se trobará un altre alcalde més tossut, més pretencios y que rebí més xascos del Ajuntament que presideix.

En Sagasta ha visitat Logronyo, contemplant de pasada l' estátua que 'ls sèus paisans li han erigit.

Erigir una estátua a un mort, pot passar. Ara, erigirla á un viu, es una cosa que fa riure.

Mes no se sab encare si en Sagasta 's va riure de la estátua ó bé si pel contrari se va riure la estátua de 'n Sagasta.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NUMERO.

1. XARADA.—Ca-de-na.
2. SINONIMIA.—Campana.

3. TRENCA-CLOSCAS.—Santa Coloma de Farnès.

4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Serafl.

5. GEROGLÍFICH.—Per deu céntims, un pá petit.

Han enviat totas las solucions los ciutadans Pep Galleda y Un Carnicer de Vilafranca; n' han enviadas 4, Passarell Marsench y Cintet Barrera y Cargol; 3. Un de Almoester. Pep Cigrany y Un Barrabás; 2, J Giné (a) Hereu de casa y A. Serra (a) Esparbech, y 1 no més, D. Delgado.

XARADA.

CANTARS-BILINGUES.

Vull comprarte al tres-segona,
una sombrilla ben caya...
para que el sol no te quite
la hermosura de la cara.

¿'M dius tres-una girada,
ahónt t' estás, Burgundófora?
ahora no, no lo sé.
asi como antes... tampoco.

No 'm tractis de quart-hú inversa,
sino 'm farás enfadar...
pues, mujer, aunque lo sea,
no me lo hagas recordar.

Una finca posseheixo
en un punt de quart-tres-quarta,
donde iré á vivir por no
ver de mi suegra la cara.

A la Tot vegí que anavas
per casarte, molt contenta...
cuatro-tres me gusta niño;
«nunca es tarde cuando llego».

DOMINENGO BARTRINANGA.

ANAGRAMA.

Venint de Tot l' altre día,
jo y 'l mèu amich Cabot,
de la gran pluja que queya,
nos varem omplir de tot.

J. T. (UN BELLUGUET.)

TRENCA-CLOSCAS.

ADELA ROCA y PROBATON.

Formar ab aquest nom lo títol de una aplaudida sarsuela castellana.

FUNET I.

INTRÍNGULIS

Buscar una paraula que anantli trayent una lletra del davant donga 'l següents resultats: 1.º: En los arbres— 2.º: Animals.—3.º: Un fet.—4.º: Una carta.—5.º: Consonant. J. Coca y Coca.

GEROGLÍFICH.

CCCCC

C

IMS

FAN

PPPPP

IIIIII

UN QUE HA CAMBIAT DE NOM.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Macari Shclreflog, J. Lledalna, J. Llanut, Rogerio Ix, A. Palleja, Joan Via, P. Colomé, Casa Brenas, J. F. D., Joseph Pujadas, Joan Giné, J. T. Vila, M. Jústet de G., J. Aran y Gaya, J. Martí (a) Passarell, Kap Kur, Descendent dels Almogavars:—Lo que 'ns envia aquesta senmana no la per casa.

Ciutadans Cintet Barrera y Cargol, Pep Galleda, J. Llopart y B. Lort Simon, Dos cómichs tronats Passarell Marsench, Joan Mallol, Mayel, Mr. Eugon, y Prim:—Publicarém alguna cosa de lo que 'ns envia.

Ciutada B Pacu Mir: Dels treballs que 'ns remet n' aprofitarém un.—D. Delgado: Es bastant fluixet.—M. Trill: Francament, ho trobém molt manso.—M. Bonapos: Va bè.—J. Piquet y Piera: En efecte, las hem buscadas y no las trobém. Tal vegada las haurém publicadas. ¿No podria enviarnos alguna cosa per l' Almanach?

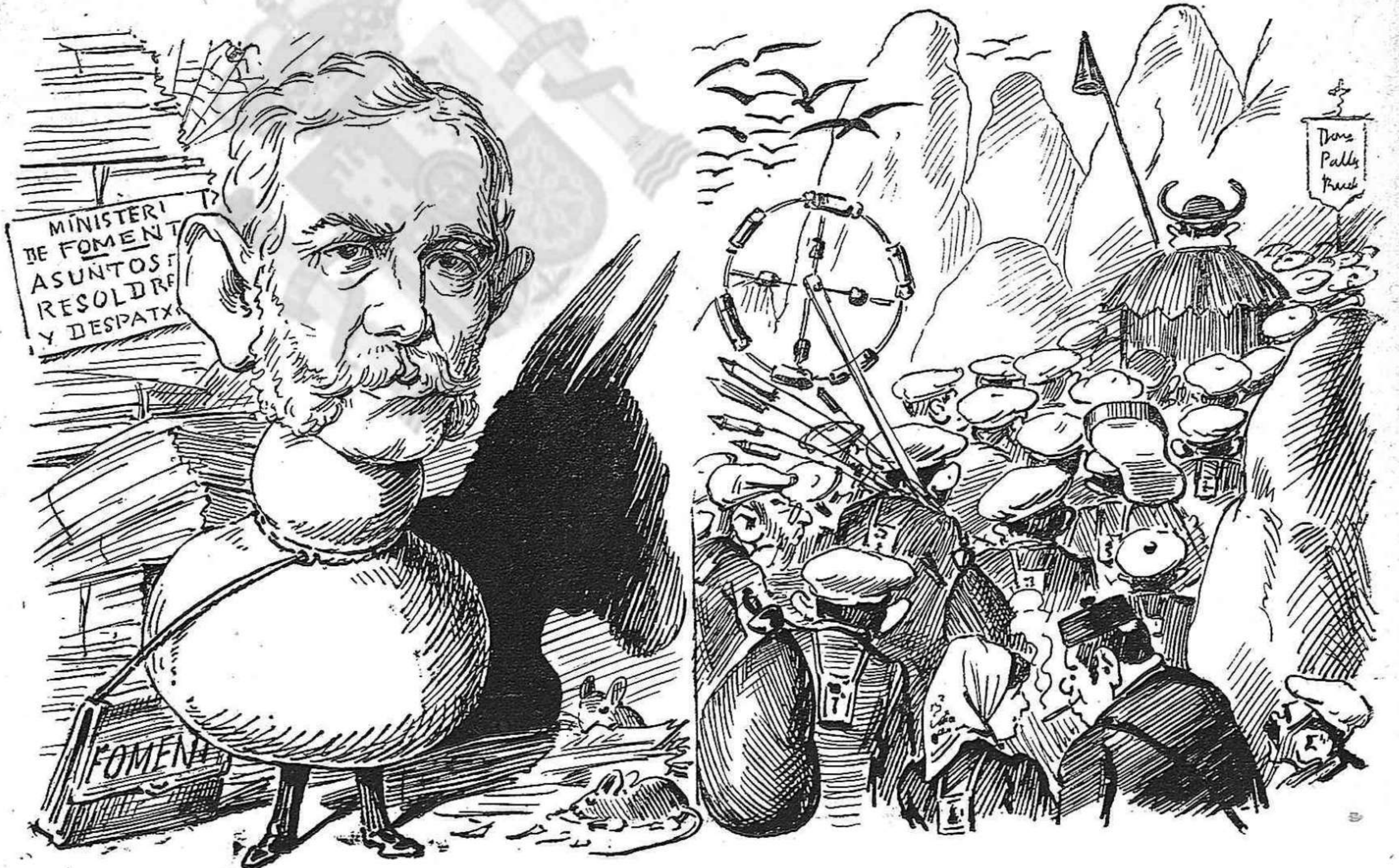
J. Abril Virgili: De lo que 'ns envia la Brosta es lo que 'ns va més bè.—R. Soler: Ab tot lo respecte al difunt, los versos no van per ser publicats.—Ll. Valero Calvo: No ho tenim present.—V. Cois Samón: Va bastant bè.—D. Manicunyo: Ha de tenir una mica de paciència. Lo de aquesta senmana no va.—P. S. Pon: Publicarém dos acudits.

—F. de Tal: R-buda y aceptada.—R. Juncosa: De tot lo que 'ns envia no 'ns conve res.—J. Carb nell: Aprofitarém dos acudits: l' article es més propi pel calendari del pages de Sant Isidro que per l' Esquella y la poesia fluixeta.—Japet de l' orga: Van bè.—Amadeo: Lo mateix li dihém.—Just Aleix: Gracias per l' article.—T. Doys: Queda acceptat lo sonet.—E. Vilaret: Idem, idem.—J. Staramsa: Idem y la poesia.—L. Landus: Mirarém de ferho.—J. Roig Cordomí: Son fluixas.—F. Ferré: Es molt manso.—T. T. T.: N' aprofitarém alguns.—J. Mercadé Martí: Los pensaments com a serios son massa superficials.—J. Atadern: Va bè.—A. Can ps y Cortés: Los versos que 'ns envia florak jan massa: remeti un' altra cosa més apropiada.—Dolors Mont: Esta bè.—Lluís Salvador: Idem, idem.—M. Gardi Ferrer: Aprofitarém un epigrama: la titulada: ¡A fret! haura de arreglarse.—J. Duran Mayol: Es llarch y difús.—R. del R.: No 'ns va prou bè.—Gesus II: Aceptém la Dolora—E N y C.: ¿No l' havia enviat ja aquest sonet?—Joseph Molas: Los versos van bè.—Joseph C. Ventura: Queda acceptada.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 71 - 23.

LLANA OFICIAL Y LLANA NATURAL.

Es un ministre carbassa
lo Sr. Santos Is-asa.

Sortida de un nou remat
cap é dalt de Montserrat.